

Arrest

nr. 129 315 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 december 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2014 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verkreeg op 8 juli 2011 een bijlage 8.

Op 4 december 2013, met kennisgeving op 25 februari 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de bestreden beslissingen met reden:

“Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 27.04.2011 en verkreeg de bijlage 8 op 08.07.2011 (E-kaart sinds 27.07.2011). Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat betrokkene op 13.09.2013 opnieuw werd uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige situatie. Betrokkene legde nadien heel wat bewijsstukken voor nl. loonfiches van vroegere tewerkstellingen, bewijs van werkloosheidsuitkering van 2011 en 2012, bewijs van lessen Nederlands van eind 2012 en maatschappelijke oriëntatie in 2010-11, overeenkomst voor persoonsgerichte opleiding, correspondentie van dokters betreffende de behandeling van betrokkene, een PV van een verkeersongeval en een bewijs van arbeidsongeschiktheid.

Wanneer we de voorgelegde documenten ten gronde bekijken, dienen we vast te stellen dat deze bijna allemaal verouderd zijn (van 2010, 2011 of 2012). Betrokkene toont aan de hand van deze verouderde documenten aan kortstondig gewerkt te hebben, een opleiding en inburgeringscursus gevolgd te hebben, werkloosheidsuitkering te hebben gekregen en een verkeersongeval te hebben gehad. Hiermee toont betrokkene echter niet aan heden te voldoen aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Hij toont wel aan dat hij tewerkgesteld was in het verleden maar uit navraag bij de databank van de RSZ blijkt dat hij geen volledig jaar ononderbroken aan de slag was en zijn laatste tewerkstelling dateert van meer dan een jaar geleden nl. van 13.08.2012. Betrokkene voldoet dus alvast niet aan de uitzonderingsgronden opgenomen in art. 42 bis §2, 2° en 3° (wet 15.12.1980) om het verblijfsrecht te kunnen behouden als werknemer (wet 15.12.1980).

De meest recente bewijsstukken die hij voorlegde, is de correspondentie van de dokters naar elkaar en het ziekenfonds betreffende zijn arbeidsongeschiktheid. Hieruit kunnen we afleiden dat betrokkene sinds 31.12.2012 meer dan 66% arbeidsongeschikt is. Op dat moment was hij echter niet meer in dienst en kunnen we dus niet stellen dat de arbeidsongeschiktheid aan de basis ligt van de inactiviteit sinds meer dan een jaar. Betrokkene was immers een tijdje voor de arbeidsongeschiktheid al niet meer aan de slag. Bovendien staat er ook nergens een einddatum vermeld op de attesten van de arbeidsongeschiktheid. We kunnen dus niet spreken van een tijdelijk karakter. Door deze elementen is de uitzonderingsgrond opgenomen in art. 42 bis §2, 1° evenmin van toepassing op betrokkene.

Gezien betrokkene op geen enkele manier voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet, dient er in toepassing van art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig art. 54 van het KB is een bevel om het grondgebied te verlaten aangewezen, nergens uit het dossier blijkt immers dat betrokkene houder zou zijn van het verblijfsrecht op een andere rechtsgrond of daartoe een aanvraag lopende heeft.”

2. Onderzoek beroep

2.1. Het middel luidt als volgt:

“2.1 EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering

Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat zijn toestand van arbeidsongeschiktheid tijdelijk is. Verzoeker werd ernstig gekwetst naar aanleiding van een verkeersongeval. Verzoeker heeft hiervan de bewijsstukken op de gemeente afgegeven. De Staatssecretaris kijkt naar de vroegere tewerkstellingsfiches, werkloosheidsuitkering, cursus Nederlands en integratie en stelt dat deze documenten verouderd zijn.

Verzoeker heeft precies het bewijs van zijn verkeersongeval en bewijs van zijn kwetsuren ingediend, om aan te tonen dat verzoeker te gevolge van zijn kwetsuren thans in de onmogelijkheid is om te werken. Verzoeker roept derhalve de uitzonderingsgronden van art. 42bis § 2,2° en 3° Wet van 15 december 1980 in.

De Staatssecretaris miskent derhalve de materiële bewijswaarde van de door verzoeker ingediende bewijsstukken.

De beslissing mist bovendien feitelijke grondslag.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij legt geen nota neer.

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing die het recht op verblijf beëindigt, vermeldt de juridische grondslag waarop zij steunt om het verblijfsrecht te beëindigen: de artikelen 42bis en 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Tevens wordt de feitelijke grondslag vermeld: verzoekende partij heeft slechts kortstondig gewerkt en betreffende haar werksituatie worden, ondanks de vraag hiertoe, geen recente stukken bijgebracht. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt dat zij arbeidsongeschikt is geworden naar aanleiding van een verkeersongeval en dat zij hierdoor in de onmogelijkheid is om te werken. Zij beroept zich op de uitzonderingsgronden vermeld in artikel 42bis, § 2, 2° en 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 42bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Zoals in de eerste bestreden beslissing wordt verduidelijkt, toont de verzoekende partij weliswaar aan voordien te hebben gewerkt maar blijkt niet dat hij een volledig jaar gewerkt heeft en dat haar laatste tewerkstelling meer dan een jaar geleden is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De periode van zes maanden voorzien in artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet is voorbij.

Voorts kan niet ernstig worden voorgehouden dat de verwerende partij geen rekening zou houden met het gegeven dat de arbeidsongeschiktheid te wijten is aan een verkeersongeval nu de eerste bestreden beslissing hier naar verwijst.

Verder weerlegt de verzoekende partij geenszins de overige motieven van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin toont zij een schending van artikel 42bis, § 2, 2° of 3° van de vreemdelingenwet aan.

Het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

2.4. De tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit artikel luidt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Zoals de verzoekende partij opmerkt, is de verwijzing naar artikel 54 van voormeld koninklijk besluit niet afdoende. Artikel 54 van het koninklijk besluit voorziet niet in een gebonden bevoegdheid maar dat “zo nodig” de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven. Voorts ontbreekt enige verwijzing van welk criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toepassing wenst te maken. Bij gebreke aan een afdoende motivering dient de tweede bestreden beslissing vernietigd te worden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 4 december 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wat betreft de beslissing van 4 december 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komt ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN